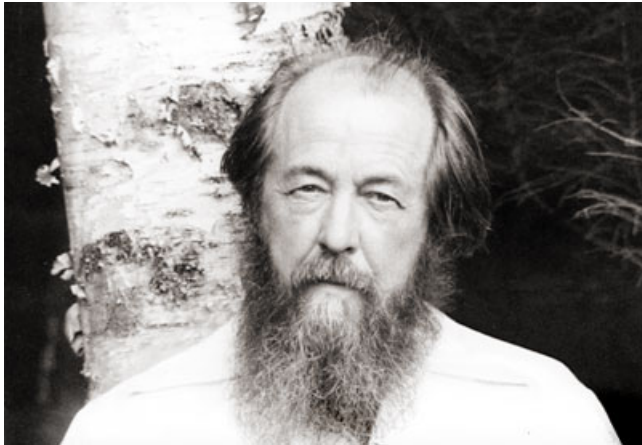

Falusy Márton: Történelemhamisítás és a zsidó önkritika hiánya

2010. augusztus 08. 14:49

Falusy Márton - Hunhír.info

A két évvel ezelőtt elhunyt nagy orosz író, A. I. Szolzsenyicin az oroszok és a zsidók kétszáz éves kapcsolatáról szóló történelmi művében írta: „És a bűnbánat – kölcsönös bűnbánat -, minden elkövetett cselekedet megbánása volna a legtisztább út a gyógyulás felé. Én szüntelenül erre hívom az oroszokat. És felhívom erre a zsidókat is.”

Szolzszenyicin könyve bizonyos zsidó körökben nagy vihart kavart, s az idős író meg is kapta az antiszemita bélyeget. Pedig idézett könyvének üzenete ma is aktuális – itthon, Magyarországon is.

Szolzszenyicin halálakor a Népszabadság című lapban botrányos nekrológ jelent meg Hetényi Zsuzsa tollából (hogy kicsoda ez a nőszemély, nem tudom). Az említett firkász egyrészt tehetségtelen, másrészt kirekesztő, antiszemita írónak nevezte Szolzsenyicint. Idézem a Hetényi nevű alak írományának utolsó bekezdését:

„Élete utolsó műve botrányt kavart: az oroszországi zsidókról szóló 200 év együtt (2001-2002) két kötete antiszemita sztereotípiákból összeollózott áltudományos mű. Szolzsenyicin alaptételeinek egyike az a szlavofilekhez visszanyúló gondolat, hogy az orosz forradalom idegenek, jövevények műve, s durva beavatkozás az orosz fejlődésbe. Az életművét lezáró kirekesztő művel diszkvalifikálta magát az értelmiség köréből – egy tolerancia híján lévő író vajon tolerálható?”

Hetényi Zsuzsa sorait azért idéztem, hogy igazoljam Konrád György ritkán idézett mondatát: „*Nincsen kifejlett zsidó önkritika.*”

Igen, erről van szó. Az önkritika hiánya pedig hazugságokat szül, amint ezt Hetényi Zsuzsa

intoleráns, primitív szövege is jól példázza. Ezért csak azt tudom tanácsolni a kedves olvasónak: olvassa el Szolzsenyicin nagy művét (magyar címe: Együtt I-II.), s különösen annak második kötetét, amely az emlékezetes 1917-es évvel indul.

De ez az írás nem Szolzsenyicinről szól. A véletlen hozta, hogy alakját és nagy művét itt és most megidéztem. A mazsihisz honlapján frissen megjelent interjú kapcsán jutott eszembe a nagy orosz író – és hivatkozott műve.

Zsidósors Trianon előtt és után. Ez a címe a Haraszi Györggyel, az Országos Rabbiképző - Zsidó Egyetem tanszékvezetőjével készített interjúnak. A felvezető szövegben ezt olvassuk:

„A modern magyar kultúra és ipar jelenlegi formájában nem is létezne, ha a 19. századtól a zsidó polgárság nem teremtette volna meg ezek alapjait.”

Tehát a „zsidó polgárság” nélkül sehol nem tartanánk – ez az idézet mondat jelentése. Az interjúból egyetlen részt idézek. Tanulságos szavak.

„/.../A magyarországi zsidó származású emberek 1919-ig a magyar politikai életben nem játszottak, játszhattak politikai szerepet. Az 1918-19-es forradalmak során viszont sok zsidó gyökerekkel rendelkező – hangsúlyozom: nem zsidó vallású, hanem eredetű – ember jelentékeny politikai szerephez jutott.”

Két mondat – két furcsa állítás. Elemezzük őket külön-külön.

Haraszi azt mondja, hogy 1919-ig a zsidó származásúak Magyarországon „nem játszottak, játszhattak” politikai szerepet. A „játszhattak” igealak azt sugallja, hogy a politikai életben való részvétel nem volt megengedve nekik.

Az igazság az, hogy „a magyarországi zsidó származású emberek” 1919-ig és utána is játszottak – mert játszhattak, ugyanis senki nem tiltotta meg nekik – politikai szerepet. Nem akarom most lajstromba venni a dualizmus korának „zsidó származású” közéleti szereplőit, csupán három példával cáfolom Haraszi állítását.

Vázsonyi Vilmos. Eredeti neve: Weiszfeld Vilmos. Neves jogász, politikus. 1901-től a Károlyi-féle „őszirózsás” forradalomig országgyűlési képviselő, 1917-től pedig igazságügyi miniszter.

Hazai Samu. Eredeti neve: Kohn Sámuel. Ő a katonai pályán futott be nagy karriert, egészen a vezérezredesi rangig. 1910 és 1917 között honvédelmi miniszter volt, sőt bárói címet is kapott. A Horthy-rendszerben, 1927-ben a felsőház tagja lett.

Szterényi József. Apja Stern Albert újpesti rabbi. Szterényi igen fiatalon került a kereskedelemügyi minisztériumba, fokozatosan emelkedett a ranglétrán. Jóval az első világháború előtt már államtitkár, majd a harmadik Wekerle-kormányban miniszter. Ő is bárói címet kapott, majd a Horthy-rendszerben, 1927-ben a felsőház tagja lett.

Az említett politikusokban nemcsak az a közös vonás, hogy valamennyien zsidók voltak:

egyikük sem támogatta a Károlyi-féle puccsot, és később a Kun-féle államcsínyt. Sőt.... Vázsonyi Vilmos 1918 őszén Bécsbe menekült, s csak jóval a kommün bukása után tért haza. Szerényi rosszabbul járt: Károlyi uralma idején internálták, Kun Béláék pedig a Gyűjtőfogházban tartották fogva. Hasonló sors várt Hazai Samura is: a kommün alatt őt is fogságba vetették.

S most nézzük Haraszti György fentebb idézett második mondatát. Haraszti hangsúlyozza, hogy „nem zsidó vallású, hanem eredetű” emberek játszottak jelentékeny szerepet 1918-19-ben. Hogyan is van ez? Ha az áldozati oldalt nézzük, akkor nem teszünk különbséget zsidó vallású és zsidó származású egyén között. Ha viszont a tetteseket vesszük számba, akkor már finomítunk a fogalmazáson?

Szoltsenyicin említett könyvében idéz egy „kifejlett önkritikával” bírő szerzőt. Íme:

„Az európai zsidók nem ismerik el magukat zsidónak. Úgy tartják, hogy a zsidóságba csak az antiszemita kényszerítik őket. Ellentmondás jelentkezik: a zsidó csak akkor érzi magát zsidónak, ha veszély fenyegeti. Akkor zsidó módon menekül. Amikor azonban ő válik a veszély forrásává, akkor már nem zsidó.”

Igen, erről van szó. Ha az ún. „holocaust”-ot emlegetik, zsidó áldozatok millióiról beszélnek. De ezek az áldozatok mitől zsidók? Valamennyien zsidó vallásúak voltak? Nem arról van inkább szó, hogy az áldozatokat éppen a nürnbergi – és Magyarország esetében: a hazai – zsidótörvények szerint minősítik ismét zsidónak? Tehát faji alapon?

Amikor azonban valaki a kommunista diktatúrákban szerepet vállaló zsidókról beszél, azonnal felharsan a kórus: ezek nem is voltak zsidók. Se Kun Béla és garnitúrája, se Rákosi Mátyás és borzalmas emlékü „csapata”. Ha őket zsidókként említjük, rögvessz megkapjuk az antiszemita bélyeget. Ahogy ez szegény Szoltsenyicinnel is történt.

Gusztustalan játék ez, ideje lenne befejezni. Miközben húsz év óta egyfolytában azt halljuk, hogy a magyarság nem szembesült még az ún. „holocaust”-tal, a zsidóság a saját vétkeivel valahogy nem akar semmit sem kezdeni. Pedig nincs büntelen nép. Hogyan is írta a katolikus vallású magyar költő, Radnóti Miklós? *„Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép, / s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép”.* Igen, a zsidó származású, de zsidóságából kilépett, s magát magyarnak és katolikusnak valló Radnóti Miklósban megvolt a kifejlett magyar önkritika. Mert tényleg nincs büntelen nép....

Hogy miért éppen Radnótit idéztem? Azért, mert a mazsihisz honlapján föllelhető, idézett interjú végén furcsa keretes anyag olvasható. Címe: Zsidók Magyarorszáért. Megtudjuk, hogy a népzeneben, a sportban, a tudományban, a színházi életben, az irodalomban mennyit tettek a „zsidók Magyarorszáért”. S a névsorban rábukkanok többek között Szerb Antalra és Radnóti Miklósról. Szerb Antal zsidó családban született, de katolikus nevelést kapott. Ki ne tudná, a kiváló író és irodalomtörténész a budapesti Piarista Gimnáziumban tanult, s nem akármilyen keresztapát tudhatott a magáénak. Igen, Prohászka Ottó püspök volt Szerb keresztapja. Az állítólag antiszemita, zsidófaló Prohászka. És Radnóti Miklós? A szintén katolikus, magát magyarnak valló költő? Hogyan kerül az ő neve a névsorba? Miért minősül ő is – és Szerb Antal

is - zsidónak?

Összegezzünk. Ha manapság a zsidóság érdemeit kell hangsúlyozni, akkor a mai zsidók a hitleri német birodalom faji törvényei szerint állítják össze a névsort. S ezen senki sem hökken meg. Ha viszont valaki „Zsidók Magyarország ellen” címmel adna közre egy listát, a tiltakozás hulláma söpörne végig a nagy magyar rónán. Nem beszélve a külföldi reakciókról. Mert nincs kifejtett zsidó önkritika. Csak maszatolás, mellébeszélés, a büntelenség és az örökös áldozati lét beteges hangsúlyozása.

Bizonyára meglepődik a kedves Olvasó, hogy ismét Konrád Györgyöt idézem. Méghozzá egyetértően.

„Nincs büntelen nép, csak erkölcsi tompaság van. Nem lehet a lelkünkre nehezedő teherként nem vállalnunk Rákosit és zsidó uszályát. Egy zsidónak szenvednie kell, ha izraeli katonák arab gyereket lőnek le.”

1989-ben vetette papírra ezeket a szavakat Konrád György. 2002 májusában pedig a fentiekkel ellentétes szavak jelentek meg az Élet és Irodalom hasábjain. Ebben az időben zajlott a palesztin területek elleni brutális izraeli katonai akció, többek között Ramallah ostroma (ez a város volt Arafat és a palesztin vezetés székhelye). Ezekben a napokban egy magyarországi író látogatóban volt Izraelben, s így kommentálta az izraeli harckocsik vonulását:

„Őszintén bevallom: amikor a Ramallah felé gördülő izraeli páncélosokat a képernyőn először megpillantottam, önkéntelenül és elháríthatatlanul ez a gondolat hasított belém: istenem, milyen jó, hogy a zsidócsillagot izraeli tankokon látom, s nem a saját ruhámra varrva, mint 1944-ben. Nem vagyok tehát elfogulatlan, nem is lehetek az.”

A fenti sorok szerzője: Kertész Imre, az ún. „holocaust” kultúrájának önjelölt apostola. Ő nem szenvedett soha attól, hogy izraeli katonák arab gyerekeket lőnek le. Kertész kifejezetten örült annak, hogy változott a csillagok állása, s most a zsidócsillag jegyében gyilkolnak ártatlanokat. A kifejtett önkritika kertészi hiánya is azt példázza, mennyire igaza volt Szolzsenyicinnek.

S végül még egy, témánkba vágó, apró hír - ugyancsak a mazsihisz honlapjáról. Címe: „Náci katonák leszármazottai kértek bocsánatot a Holokauszt áldozatai miatt”. Az elmúlt napokban kétszáz német fiatal Ukrajnába utazott, mert Kijev egyik külvárosában „holocaust”-megemlékezésre került sor, s ők – a kései utódok – bocsánatért könyörögtek. Az egyik fiatal ezt mondta: „Itt állunk lehajtott fejjel, s bocsánatért esedezünk.” Egy másik fiatal: „Teljes szívemből könyörgök bocsánatukért.” Olyan fiatalokról van szó, akik a háború idején még nem is éltek. S olyasmiért kértek bocsánatot, amit el sem követtek. Nem furcsa?

Nekünk magyaroknak vállalnunk kell azokat, akik magyarként – mondjuk így Szolzsenyicint követve: szakadár magyarként - a magyarság ellen bűnöket követtek el. Például Kádárt és magyar uszályát vállalnunk kell, ez a mi terhünk. De ki fogja vállalni Kun Bélát és Rákosi Mátyást, valamint zsidó uszályukat? Ki vállalja Péter Gábor és bandája bűneit? Eljön vajon az idő, amikor például a zsidó ávósok leszármazottai nyilvánosan bocsánatot kérnek az áldozatoktól, s erről a mazsihisz honlapján képes beszámolót is olvashatunk?

El kell jönnie. Egyszer ugyanis a zsidóságnak is szembe kell néznie a zsidók által elkövetett bűnökkel. Ezt nem lehet megúszni. A „holocaust” kizárólagos emlegetésével, az áldozati létben és a bűntelenség hamis mítoszában való folytonos – s a külső személő számára felettébb ellenszenves - fürdőzéssel csak a zsidóellenes érzület kap újabb és újabb megerősítést. Ami természetesen nem egyenlő az antiszemitizmussal. Nagy kár, hogy a kifejtett önkritikával nem rendelkező zsidók képtelenek ezt megérteni. Csak Istenben reménykedhetünk. Az ő kegyelme végtelen, az erkölcsi tompaságot, a bűntelenség hamis mítoszáát is képes legyőzni...